

VETLLA PASQUAL
Homilia del P. Josep M. Soler, Abat de Montserrat
23 de març de 2008
Gn 22, 1-13, 15-18

El crucificat no hi és, aquí, al sepulcre; ha ressuscitat. Aquest anunci que per boca del diaca ens ha fet l'evangelista sant Mateu és realment Evangeli. És Bona Notícia. Travessant els segles, és portador també avui de joia i d'esperança perquè omple de claror les nostres nits. Sí, germanes i germans, la llum del Crist ressuscitat il·lumina tota la història humana i fa noves totes les coses. La seva llum fa, també, que la Paraula de l'Antic Testament que hem escoltat aparegui amb una perspectiva nova i més profunda.

Us invito a recordar a la llum del Crist la segona lectura d'aquesta vetlla, quan meditàvem les grans gestes de Déu a favor de la humanitat. La lectura parlava d'Abraham, i d'Isahac, el seu fill. Era una narració plena de dramatisme, que ens ajuda a aprofundir el misteri de la mort i la resurrecció de Jesús; i, per tant, a agrair-lo, a adorar-lo, a fer-lo vida nostra.

Abraham era un home de fe, fins al punt que la seva fe és punt de referència per a tots els creients en el Déu únic. Abraham creu, es fia de Déu; ho fa fins contra el que li diu l'evidència humana. La lectura ens el presentava disposat a sacrificar el seu fill Isahac, per més que era el dipositari de totes les promeses que havia rebut de part de Déu. Si moria Isahac res del que Abraham havia cregut no tindria sentit ni compliment. I tanmateix, Déu per educar la seva fe, li demana que sacrifiqui el seu *fill únic*. I Abraham es disposa a obeir. Malgrat els interrogants i el dolor indicible que això li podia suposar, creu. Creu que Déu és prou poderós per trobar una sortida que no defraudi les promeses que li ha fet d'una descendència i d'una terra, lligades totes dues al seu fill Isahac. Com dirà la carta als cristians Hebreus: *Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort, i així recobrar el seu fill* (11, 19).

En aquesta escena Isahac és una figura del Crist. El seu diàleg amb el Abraham, el seu pare, tot fent camí cap a la muntanya del sacrifici, ens recorda el de Jesús a Getsemaní: *-Escolteu, pare. -Què vols, fill meu? -Pare meu, si és possible, que aquest calze s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull sinó com vós voleu* (Mt 26, 39). Hi ha, tanmateix, una diferència; Isahac no és conscient de què és ell qui està destinat a ser la víctima del sacrifici i, en canvi, Jesús n'és conscient i ho accepta: "Sí, Pare, el que vós vulgueu". La prefiguració del Crist encara va més enllà: Isahac avança portant a *les espatlles la llenya per a l'holocaust*, semblantment Jesús avança cap al lloc de la seva immolació *portant-se ell mateix la creu* (cf. Jo 19, 17).

El cim, però, d'Isahac com a imatge del Crist era al final de la lectura. Abraham i el seu fill arriben a la muntanya del sacrifici. Allí, un cop Abraham, no planyent allò que més estimava, el fill únic, ha donat prova de la seva fe i de la seva obediència a la voluntat divina, Déu li mostra que no vol sacrificis humans; i li fa descobrir *un moltó* per al sacrifici. Déu, doncs, allibera Isahac de la mort, tornant-lo a la vida quan ja era sobre la llenya de l'altar, a punt de ser sacrificat. Hi veiem una prefiguració de la Pasqua del Crist.

En el cas de Jesús, però, tal com hem tingut ocasió de contemplar aquests dies sants, la donació ha estat fins al final, fins al vessament de la sang com a expressió del do de la vida per amor. El *moltó* presentat a Abraham per oferir-lo en substitució d'Isahac era

una figura anticipada del veritable Anyell enviat per Déu, que a Pasqua ha estat immolat, Jesucrist. Més encara que Abraham, Jesús no ha escatimat res en la seva donació obedient al Pare i ha arribat fins al final en el seu lliurament d'amor. I el Déu Trinitat tampoc no ha escatimat res en la seva donació a nosaltres, a tota la humanitat: *Déu ha estimat tant el món que li ha donat el seu fill* (Jo 3, 16), *no el va plànyer sinó que el va entregar per tots nosaltres* (Rm 8, 32). Però el Pare tampoc no volia la destrucció del seu Fill únic estimat. *Escoltà* la seva pregària i el salvà *de la mort* després d'haver passat pels sofriments. Per això, el va ressuscitar i el *convertí en font de salvació eterna* (cf. He 5, 9). A la muntanya del Calvari Déu mateix es va proveir per al sacrifici del veritable Anyell per tal d'alliberar-nos i fer de nosaltres els seus fills mitjançant la mort i la resurrecció de Jesús. Ell és la descendència veritable d'Abraham (cf. Ga 3, 16) i l'Anyell sacrificat que viu per sempre més i fa sempre actual la seva donació. Ell, Jesucrist, és la clau d'interpretació del món i de la història humana. (cf. Ap 5, 6-14).

En la nostra vida de creients, tots hem de reproduir la fe d'Abraham, la docilitat a portar el propi feix d'Isaac, la donació generosa de Jesús, amb la consciència que per gràcia de la Pasqua són instruments de vida. Efectivament, pel baptisme tots participem del misteri del Crist i som invitats a viure amb esperança en el Déu que dóna la vida i allibera de la desfeta després de la mort. En la nostra societat, els cristians hem de ser portadors d'esperança i de sentit, particularment davant el sofriment. El do rebut en el baptisme i l'Eucaristia ens en donen la força.

Ara el Senyor ressuscitat, per obra de l'Esperit Sant, obrirà les portes de la filiació divina a un infant, en Jordi. Perquè l'amor sense límits de Déu és dóna fins i tot abans que puguem ser conscients de com ens estima. I amb la filiació divina serà incorporat al Crist. Tots nosaltres ens unim a la joia dels seus pares i familiars. Ens unim a la joia de l'Església per la incorporació d'un nou membre al Poble de Déu. Ens unim a la joia de la Santa Trinitat que comunica la seva vida divina a una nova persona. Pel baptisme en Jordi serà també com nosaltres descendència espiritual d'Abraham, el nostre pare en la fe; una descendència que s'aplega entorn d'Aquell qui en la seva divinitat ja era abans d'Abraham (Jo 8, 58), nostre Senyor Jesucrist, que "trencant els lligams de la mort" se'ns ha manifestat victoriós (cf. Exultet).